

ler, der betyder, at vedkommende kommer i fængsel.

(Kort bemærkning).

Tommy Dinesen (SF):

Det er også det dér med at tage skraldet. Altså hvorfor skulle man det? Det var det, jeg ikke kunne forstå. Men når Jyllands-Posten kommer frem med det her og har boret i, at det måske er det skattefradrag på 40 mio. kr. – 40 mio. kr. kan få folk til meget.

Så er det, jeg spørger mig selv: Jamen hvorfor er der så ikke nogen, der lægger sag an mod Jyllands-Posten og Bergens Avis i det her tilfælde, for det er da ikke bare noget, man kan sige ud i den blå luft. De har jo undersøgt det, der ligger bunkevis af papirer, vi som ordførere har måttet læse igennem, som vi har fået tilsendt, det, som journalisterne har undersøgt.

Så der er da noget galt i det her, og det er ikke Højesteret, og hvad ved jeg, vi er ude på, vi vil ikke have dem for Højesteret, det kan vi jo heller ikke. Vi ønsker bare en undersøgelse, en ganske almindelig undersøgelse, af de ting, der er fremført her, for at få ro på et senere tidspunkt.

Svend Aage Jensby (V):

Jeg vil gerne takke for ministerens redegørelse, besvarelsen af den rejste forespørgsel.

Jeg synes, at jeg i de år, jeg har været medlem af Folketinget, har oplevet, at der indimellem rejses forespørgsler her i huset, som mere bærer præg af at være en tom politisk agitation end et ønske om at debattere et emne af alvorlig karakter.

Men den forespørgsel, hr. Dinesen har rejst, hører ikke til dem. Jeg forstår for så vidt godt, at hr. Dinesen har rejst den, og inderst inde ligger der i hr. Dinesens tankegang bag ønsket om at rejse forespørgslen givetvis et indædt ønske om at forbedre forholdene på det her område. Det vil jeg gerne sige, for det skylder jeg indledningsvis at markere, og det skal ses i relation til det, jeg herefter siger.

Den katastrofe, der skete den 7. april 1990 med »Scandinavian Star«s brand, er jo en af de alvorligste i nordisk skibsfarts historie, når man lige bortser fra »Estonia«. Utallige omkom, utallige overlevede med nød og næppe. Derfor vil alle kunne forstå, at de, der mistede deres nærmeste, eller som overlevede i den situation, aldrig vil kunne slippe det helt. Det tror jeg alle har fuld forståelse for.

Man må også forstå, at når mange berørte ikke finder, at den straf, Højesteret idømte de tre ansvarlige for ulykken, står i rimeligt forhold til deres brøde, ja, så er det også naturligt, menne-skeligt. Eller: Det er også forståeligt, at man i disse kredse igen og igen stiller spørgsmålet: Blev der gjort nok for at sikre, at alle, der måtte have et ansvar, nu også blev stillet til regnskab for det? Alt det er forståeligt.

Justitsministeren og erhvervsministeren har i dag, og det er også fremgået af svaret til Retsudvalget i forskellige sammenhænge, meget udførligt redegjort for de skridt, der straks efter ulykken blev taget med henblik på at forbedre skibes sikkerhed. Det har ministeren været inde på, det skal jeg ikke gentage, men det er mange, og det er effektive skridt.

Ministeren har også omtalt granskningen i Norge og den politiundersøgelse, som her i landet endte med, at kaptajnen, Ole B. Hansen, og Henrik Johansen blev idømt den strengeste straf, der dengang var mulig efter lov om skibes sikkerhed, et fænomen, der sjældent ses i den juridiske verden, at man anvender strafmaksima uden tøven, som det skete i Højesteret af de fem dommere.

Som altid, når en politimæssig undersøgelse er foretaget og der er gået nogen tid, kan man stille spørgsmålet: Kunne vi i politiet og andre myndigheder på en eller anden måde have gjort det, vi har gjort, anderledes? Sådant vil det altid være. Det vil især være det, når der er gået mange år, og ikke mindst i en sag, hvor forståeligt nok dybe menneskelige følelser er involveret.

Den dom, den sø- og handelsretsdom og den højesteretsdom, som ministeren jo detaljeret har været inde på, redegør klart for rederbegrebet i overensstemmelse med de forarbejder, der er i lov om skibes sikkerhed. Der er også af ministeren redegjort for Sø- og Handelsrettens præmisser, som stadfæstes af Højesteret, efter at spørgsmålet om rederproblematikken intenst er procederet i begge instanser.

Hvad ministeren ikke så meget kom ind på – sådan hørte jeg det – er de informationer, der forelå fra de to domstole om hele ejerproblematikken. Man havde granskningsudvalgets fyldestgørende rapport, den er jo gengivet i dommen, vi snakker om, i Ugeskrift for Retsvæsen, 1994, side 62, og der vil man netop kunne se, hvordan man henviser til hele granskningsudvalgets undersøgelse.

Hvis hr. Tom Behnke havde læst dommen, og hvis hr. Tom Behnke havde læst de bilag, han